Když moje kamarádka odlétala za sněhem a zimou do pro mě sice dost exotické, ale jinak nijak výjimečně země, zeptala se mně, co chci přivést z té dálky. Já, snad i ze slušnosti, ale hlavně z nedostatku potřeby něčeho konkrétního, řekl, že nic. Ona si také plně uvědomovala, do čeho jde, a že koupit byť i malý suvenýr je pro ni dost drahá legrace a tak dodala, přivezu ti to, co mě klepne do klobouku. (Tak to bylo v jedné pohádce). Zasmáli jsme se tomu a ona odletěla. Nemá cenu rozebírat, co se dělo celý ten čas, co si užívala dovolené, to není pro mé vyprávění tak podstatné. Podstatné je, že když se vrátila a já na ni čekal na letišti, vytáhla z batohu mapu, pohlednici a vlhkou nacucanou smrkovou šišku. Smála se, že mi tedy nese to, co ji "kleplo do klobouku". Strčil jsem šišku do kapsy a poslouchal, co vyprávěla.

Doma jsem měl úplně jiné starosti než se zabývat tím, kde je vhodné místo pro takovou šišku a tak jsem ji vyndal z kapsy, položil na roh stolu vedle kalendáře a nevšímal si jí. Čas plynul a moje myšlenky i činy už byly na hony vzdálené tomu, že jsem dostal někdy nějakou šišku. Ne že bych si tohoto "daru" nevážil, konečně, člověk si řekne, alespoň si na mě vzpomněla, když ji zvedla z toho sněhu, ale nebyl nějak prostor na to, abych například vyrobil dřevěnou lakovanou schránku, do které bych onu památnou šišku vložil za sklo a někde vystavil. A jak mi tak ubíhaly pracovní dny a spouštěly do pochodu lavinu starostí a nepříjemností, zapomněl jsem skoro na všechno. Dny letěly a práce neubývalo. Když jsem se ale jednoho sobotního rána vzbudil a uviděl v pokoji ten nepořádek, uznal jsem, že je čas na úklid.

Přiznejme si, že se mi do toho moc nechtělo. Roztřídil jsem špinavé a čisté oblečení, vyluxoval koberec, ustlal postel, utřel prach a jal jsem se i probírat staré noviny a časopisy, které se mi za ty týdny nakupily na stole do půlmetrové výšky. A jak tak třídím ty papíry, vypadla na mě mapka města, ve kterém moje kamarádka několik dní pobývala. Vzpomněl jsem si na pohlednici a šišku.

Kde asi je ta ubohá šiška? napadlo mě. Mám v pokoji dost teplo, třeba se otevřela a vypadla z ní nějaká semínka, mohl bych je zasadit, třeba... Ale co bych dělal v paneláku se zasazenými semínky smrku? Bonsai? v duchu jsem přemýšlel, co se asi do té doby mohlo stát a co s tím mohu dál udělat. Ale když jsem si vzpomněl, kam jsem tu šišku dal, bylo po planých úvahách. Šiška totiž sama realizovala to, co mě jen tak mimoděk napadlo.

Přišel jsem totiž ke stolu a sáhl po šišce, která už byla otevřená, ale žádná semínka se z ní nevysypala. Chtěl jsem ji tedy zvednout ze stolu, ale nešlo to. Zabral jsem tedy znovu, ale ona držela, jako by byla přilepená nebo co. Klekl jsem si na koberec a prohlížel jsem si desku stolu.

Pod šiškou totiž byla prasklina. Nepamatuji si, jak se to stalo. Ten stůl nebyl tak starý a pak, dával jsem na něj obvykle pozor, tohle se nemůže stát bez vašeho vědomí. Strčil jsem do pukliny nehet. Nebyla to jen rýha, jak mě pak napadlo, když jsem strčil hlavu pod desku stolu, uviděl jsem, že díra je skrz na skrz. Ale co bylo zajímavé, škvírou ve stole bylo něco prostrčeného. Věřte tomu nebo ne, byl to kořen. Silný a pevně přimknutý k bočnici mého psacího stolu. Dlouhý byl zatím jen několik centimetrů, ale byl tam.

Proto ta šiška tak držela, napadlo mě. Ale co s tím? Kdo to kdy viděl, aby šiška jen tak pustila kořeny do psacího stolu? Tohle přece nejde, to je proti přírodě? Mám snad ten stůl začít zalévat nebo co? najednou jsem si uvědomil nad čím uvažuji a musel jsem se zasmát sám sobě. Prostě tu šišku utrhnu, puklinu zakytuju a bude! rozhodl jsem nakonec a douklízel jsem ten nepořádek s tím, že se teď s šiškou zahazovat nebudu, to chce víc času a klid na práci. Když jsem se konečně (po dalších dnech a snad i týdnech) zase dostal k problému nenormální šišky, tedy, když jsem si zase začal dělat pořádek na stole, protože jsem na něj obvykle věci jen odkládal a nepracoval na něm, všiml jsem si, že kořen už dosáhl až na kraj bočnice stolu. Když jsem se podíval za kalendář, kde šiška stále ještě ležela, uviděl jsem malý zelený výhonek. No to snad ne! Mě tu snad doopravdy roste strom! vyděsil jsem se.

Když jsem ale viděl ten křehký kousek zeleného výhonku, došlo mi, jaká ohromná síla se nachází v mojí podivné šišce. V tu chvíli jsem už ani v nejmenším neuvažoval o tom, že ji vypáčím ze svého stolu a vyhodím. Byl jsem fascinován tím odhodláním malého stromku, který se naprosto nepochopitelně rozhodl vyrůst v mém psacím stole. A není ten můj stůl nakonec ze smrku? Třeba je mu tu líp, než kdyby byl dubový... už zase uvažuju nad blbostma... napadlo mě.

Není ani tak důležité nad čím jsem uvažoval, ale napadla mě i eventualita, že se kořen může zapustit do koberce. Jenže jak se časem ukázalo, kořen se nemínil do silonového koberce pustit, takže moje úvaha o mateřské náruči smrkového stolu nebyla tak od věci.

Navzdory všem nepřízním osudu, nemám ve zvyku se starat o kytky, v pokoji je často přetopeno a pro strom ze severské divoké přírody asi silně nezdravo, stromek rostl jako z vody, kterou ani neznal. Ono se to taky těžko realizuje - zalévat psací stůl, když máte jen půl roku starý koberec. Kořeny se vinuly kolem bočnice stolu a začaly ji obtáčet i z druhé strany. Z malého výhonku už byl docela pěkný stromový výrostek. Už vykukoval za kalendářem a natahoval se za světlem. Bylo to otázkou času, kdy mě vystěhuje z mého psacího stolu úplně. Musel jsem začít uvažovat o jiné odkládací ploše, protože některé časopisy časem nenávratně zmizely pohlcené hustým kořenovým systémem, který jsem kvůli kousku tiskoviny nechtěl porušovat. Stromek už začal vytahovat paže větví a rozhlížet se mi po pokoji.

Za nějaký čas jsem si uvědomil, že musím vyndal všechny věci ze šuplíků, ale u jednoho z nich již bylo pozdě. Byl úplně opletený kořeny, a když jsem ho přeci jen trošku pootevřel, viděl jsem všechny ty papíry přes hustou síť kořenů a kořínků. Tak jeden šuplík to nezvládl. Než ale stačil pohltit i ty další, zakročil jsem.

Materiály ze šuplíků a další a další tiskoviny se mi zoufale vršily kolem stolu, který se stal živým. Kořeny ho již obtočily úplně a jak dosáhly na poslední kousek volného dřeva přestaly růst. V tu chvíli ale ten zelený výrostek začal sílit a nabírat výšku i šířku.

Musel jsem jednat, jinak by mě asi vystěhoval z bytu. Začal jsem obtelefonovávat své kamarády, kteří by mi s tím mohli pomoci, ale nikde jsem nemohl pochodit, až nakonec mě napadlo objednat si nákladní auto a stůl i se stromem odvést na chatu za město. Zavolal jsem tedy do firmy, která odvoz nákladu obstarávala a zařídil jsem převoz vzácného stolu na chatu. Zaměstnanci firmy byli značně zaražení, když viděl strom v panelákovém pokoji, který už se ohýbal o strop a vyrůstal ze stolu, který byl ještě stále dost patrný v kořenovém balu. Nejzajímavější na tom všem bylo, že strom rostl jen z toho stolu, nepotřeboval k životu ani hlínu ani vodu. Ale nad tím ti stěhováci asi neuvažovali.

Nic jsem jim nevysvětloval a nechal jsem tu podivnou věc odvést na místo určení. Stůl jsem nechal postavit za starou kůlnu a díval jsem se, jak mu to tam sluší.

Za několik týdnů na to, když jsem měl trochu času zajet na chatu a zjistit jak je na tom můj strom, jsem shledal, že se mu daří o poznání lépe a že mu změna prostředí jen prospěla. Mám na zahradě manipulovatelný strom... napadlo mě, protože jeho kořeny, i když se dotýkaly trávníku ani v nejmenším neanektovaly půdu pod sebou.

To má své výhody, až si budu chtít posedět ve stínu smrku, přisunu ho k lavičce z druhé strany kůlny a bude. Myšlenka to byla zcela ztřeštěná, ale jak se časem ukázalo naprosto logická. Kořeny dál jen obtáčely můj ubohý psací stůl, který navzdory vlhku a povětrnostním podmínkám vůbec vypadal stále stejně, jen puklina se zvětšovala spolu se stále větší vrstvou kořenů.

Když strom dorostl během několika málo měsíců do výšky dvou a půl metru, zdálo se, že se

jeho růst zastavil a bylo jen na mě, zda ho nechám někým vyzvednout třeba na pojízdnou desku a stěhovat ho po zahradě, jak se mi zachce.

Byl podzim, zatím ještě slunečný, ale už pozdní. Strom už vážně nerostl do výšky a ani už moc nesílil, jen mu houstla koruna. Na podzim jsem tedy na chatu pozval svou cestováním posedlou kamarádku a prosil jsem ji, aby mi už nikdy nedávala jako dárek žádnou vlhkou a vodou nacucanou šišku, že jsem si kvůli tomu musel koupit nový stůl. Dívala jsem na strom a jeho kořenový systém ve tvaru moderního psacího stolu se třemi šuplíky na pravé straně a neřekla nic. Jen si prohlížela onen bizardní výtvor přírody, drbala se ve světlých vlasech vyšisovaných na poslední cestě někam na jih a pak si sedla na trávník do stínu smrku.

Máš smrk, to je praktičtější, řekla a já nechápal, co tím chtěla říct.

Víš, nejsi jediný, komu jsem něco takového přinesla. Pamatuješ si přeci ještě na toho kluka, co na mě čekal na letišti spolu s tebou?

Přikývl jsem jí, mlhavě jsem si vzpomněl na dlouhána v černém oblečení, který si se mnou neměl co říct, nebo jsem to byl já, kso si s ním neměl co říci já? Na tom už nezáleží... Myslím, že ten mě za to nenávidí víc než ty... Jemu jsem dala modřínovou šišku, ale on nemá chatu, kam by mohl můj dárek vystěhovat... Víš jakou to dá práci uklízet modřínové jehličí, když začne teď na podzim opadávat?